

עה:

הדר פרק ששי עירובין

עין משפט
גו מצוה

מסורת הש"ס

16) וקדושתו מבי...
17) וקדושתו מבי...
18) וקדושתו מבי...
19) וקדושתו מבי...
20) וקדושתו מבי...
21) וקדושתו מבי...
22) וקדושתו מבי...
23) וקדושתו מבי...
24) וקדושתו מבי...
25) וקדושתו מבי...

פניא נמי הכי. כרבי יהודה דהא מקום אחד דמתני' בחיטונה קאמר: וזין מן הפנימים כו' שפיסן אסורות. כדפרשקין: נטנו אס עירובין בפנימים ושכח אחד מן הפנימים שפיסן אסורות. לחיטונה מיתסרלא שכחה דפנימית דלא מני' אסתלקוי מינה ועוד דלימיה לעירובה גבה:

עד כאן לא קאמר ר"ע הכא אלא בב' חצירות וז' לפנים מוז דאסרן אהרדי. יס לישב הך קוגיא נמי אליכא דרנא דאמר לעיל (דף סו.) לשמואל בדשמי חצירות וז' לפנים מוז פעמים אין מנטלין אש"ג אהרדי כשפיעות בני חילונה

הנהרות הב"ח

6) ה"ש ד"ה לא תמי...
7) ה"ש ד"ה לא תמי...
8) ה"ש ד"ה לא תמי...
9) ה"ש ד"ה לא תמי...
10) ה"ש ד"ה לא תמי...
11) ה"ש ד"ה לא תמי...
12) ה"ש ד"ה לא תמי...
13) ה"ש ד"ה לא תמי...
14) ה"ש ד"ה לא תמי...
15) ה"ש ד"ה לא תמי...

פנימית אסורה עד שפנטל לה חילונה רשות הנהרות עירובה קאמר: אין ניטול רשות מחצר לחצר. ויח' אמרת מיסר עלה מעוותא לה הלךך אמרה לה לתקוי שיתפתך ולא לעומי: שמואל ורבי יוחנן. דליפלטו לעיל בצפרקין (סו. פט.) כנבול מחצר לחצר: דאסרן אהרדי. ע"י הרגל העירוב וממוך שאוקרין מנטלין וכי אמרי אלא נשמי חצירות ופתח ציניהן ולא עירבו ויהרבה זו לנטול לרשות לא זו אין מנטלין: אפילו לרבנן. דרבנן נמי מודו דיש ניטול ואפילו הכי עיוות קרי ליה: דאמרה לה פנימית: דאדמנטלי' לי. צעדו עלה בטלחה את אסתלקו עלי הלךך דל אנת ודל ניטולך דלא צניעה ליה: מי קאסרס. חזר על חזרתה כפתח צניניהן בלא עירוב דאי אמרת מנטיל ניהוי עיוות: אמר רב יוסף פני רבי אס סיו ג'. בין ב' החצירות אוקרין ולא מיצניא שנים בפנימית דהיא רגל האסורה אלא אפי' שנים בחיטונה אסור עד שמעירו שתיסין יחד גזירה משום רבים בפנימית: לא תניסו ליה.

מוסף רש"י

מרה דאברהם. לטן פתיה הוא שבת רב ובעיניו חובת ב.

פנימית אסורה עד שפנטל לה חילונה רשות הנהרות עירובה קאמר: אין ניטול רשות מחצר לחצר. ויח' אמרת מיסר עלה מעוותא לה הלךך אמרה לה לתקוי שיתפתך ולא לעומי: שמואל ורבי יוחנן. דליפלטו לעיל בצפרקין (סו. פט.) כנבול מחצר לחצר: דאסרן אהרדי. ע"י הרגל העירוב וממוך שאוקרין מנטלין וכי אמרי אלא נשמי חצירות ופתח ציניהן ולא עירבו ויהרבה זו לנטול לרשות לא זו אין מנטלין: אפילו לרבנן. דרבנן נמי מודו דיש ניטול ואפילו הכי עיוות קרי ליה: דאמרה לה פנימית: דאדמנטלי' לי. צעדו עלה בטלחה את אסתלקו עלי הלךך דל אנת ודל ניטולך דלא צניעה ליה: מי קאסרס. חזר על חזרתה כפתח צניניהן בלא עירוב דאי אמרת מנטיל ניהוי עיוות: אמר רב יוסף פני רבי אס סיו ג'. בין ב' החצירות אוקרין ולא מיצניא שנים בפנימית דהיא רגל האסורה אלא אפי' שנים בחיטונה אסור עד שמעירו שתיסין יחד גזירה משום רבים בפנימית: לא תניסו ליה.

היה להם דריסת הרגל ואין לתמוה היאך מוקדם לרנא שמואל כר"ע וכינן הא ע"כ כר"ע דוקא ס"ל דפ"י כקוטרוס לעיל דמ"מ בעיקר פלוגמיהו דאין ניטול רשות מחצר לחצר ומוקמי נפשיה ככוליה וא"ת ואלכ"י דלמי שמי חצירות וז' לפנים מוז דמנטלין ככל ענין לשמואל (מי יומא) שמואל כר"ע ולא כרבנן דרבנן ב' חצירות וז' לפנים מוז אין מנטלין וי"ל דהוה מפרש כר"י ויחנן דנטמין עד כאן לא קאמרי רבנן (ס) ההם אלא דאמרי' לה לדמנטלתי לי קאסרת עלי כשפיעותא שנתגלה עירובך ושכח אחד מהם: ואני קורא בהם בחיטונה. ויסברו שיש כמו כן שנים בפנימית ולא עירבו אצל כשים שנים בפנימית ועירבו לא גזרינן אטו לא עירבו דעירבו אטו לא עירבו לא גזרינן אצל כשים אחד בפנימית ולא עירבו וסברו שהם שנים כמו בחיטונה והרי זה עירבו: נבדרי הרי הוא ברבים. אליכא דשמואל קאמר דפ"י כקוט"י דליכא למימר דביחיד בחיטונה נמי אסר דפ"י היה דר עמו כחזר לא אסר דקיימא לן (לכרנא"י כ"ש דריסת רגל דלא אסרו וכן מוכחא בהדיא לעיל (ו) אפי' וישראל וכו' בפנימית וישראל בחיטונה דאי ליכא ישראל בפנימית אלא נכרי לחודיה לא אסר וא"ת ולמה ליה למימר הרי הוא כרבים לא אפילו לא הוו כרבים אסר דכיון דיש שני ישראלים בחיטונה ואוקרין זה על זה ויש לו דריסת רגל עליהן וי"ל כיון דישראל לא אסר נכרי נמי לא אסר לזון להחמיר נכרי יומר מנישראל אי לאו דהוו כרבים: ורבי יוחנן סבר בית שער ריחיד לא הוה בית שער. והא דאמר בפ' כ"ז משתפתין (לקמן דף פה:) כל מקום שאמרו חכמים הלך שם אינו אוקר הנותן שם עירובו אינו עירוב חוץ מניב שער ריחיד פי' דאף על גב דהדר שם אינו אוקר הנותן שם עירובו אינו עירוב אפי' דהתם איירי צבית שער דחצר דפ"י לריעה אצל הכא (ו) העשו לריעה אוקר:

רב ניסים גאון

ליטא שמואל ור' יוחנן כסולמא דרבי עקיב' ורבין קא מטיבלי. והיינו הלוקחים בזה הפסוק לשבעי אמר שמואל את ביטול רשות מחצר לחצר. חליק הדר שיק' כשביע:

רבינו חננאל

תניא נמי הכי נתנו עירובין בחיטונה ושכח בין מן הפנימית בין מן החיצונה ולא עירב שתימין אסורות. ונא את עירובין בפנימית רשכא את רלא עירב בין מן הפנימית בין מן החיצונה שתימין אסורות דבין רבי עקיבא. וחכמים הלשעבו בזה שמואל את ביטול רשות מחצר לחצר. ונא את עירובין בפנימית מותרת והחיצונה אסורה. ואקשינן לרבנן מאי שניא צנימית מירא דאברתין אחרא לרשא ומשתמשא לעצמה. לר' עקיבא נמי נימא הכי ורבי יוחנן אסורות. ורבי עקיבא (עירובין) מרגילה. כלומר כיון שצריכה החיצונה עם הפנימית מרגילה ליכנס אצלה ובאילו אחת לא יאמר לרבנן נמי נימא עירובה מרגילה. כלומר עירובה מכוסה רגלי החיצונה בפנימית. ופרשקין רבנן סברי ויולה לומר לא תקוני שיתפתך ורבי לעוויה וכו' אריקין אוקרין שלח תקוני שיתפתך ולא לעוויה. ור' עקיבא אסר לך כי האי גזווא לא קריא עויה. עויה. דאמרה לה חיצונה כסולמא לין רשואה. ובאילו הרשות כולה הפנימית והנהי' ש' [בין] מי שלא עירב ואסור עויה. ורבנן אין ביטול רשות מחצר לחצר (לימא שמואל דאמר דאין ביטול רשות מחצר לחצר כרבנן. ורבי יוחנן דאמר מנטלין רשות מחצר לחצר כרבי עקיבא. ופרשקין לעולם רבי יוחנן עקיבא) ואפילו לרבנן. עד כאן לא קאמרי רבנן אין ביטול רשות מחצר לחצר אלא משום דאמרה לה אי מנטלתי לי טולתי שיתפתך אסרת עלי. אבל מחצר לחצר כוונתו היתה בזה שני חצירות הפתוחות ביניהן מאי קאסר עולה. הילכך אפילו רבנן סברי מנטלין רשות מחצר לחצר. וקיימא לן כי יוחנן דכל היתא דשפלין רב ושמואל לא יוחנן הילכתא כר' יוחנן. וסמך. ואם חוץ שתי חצירות ובכל חצר דר אחד. אבל שלש חצירות ובכל חצר דר אחד שפנאזא כולן (א) חלי' כ"ל כי לחמין כפלה לתקוי שנתקן ולא לעויה.

רבינו חננאל (המשך)

שלש אסורין. ואמר רב כיכיב אלא אמרת ליה ומשפיה דרב ארא בר אבהא אמרת ליה ולא משפיה דר. ומא' טעמא שלש חצירות בכל חצר שוכן רחיק אסורין. והואל ואני קורא רבים בחיטונה. ורבי שלש רבים הם ועכשיו שפנאזא דרשין אותה שלש ותי רבים אסורין. ואמר רב יוסף מאירי דאברהם רבים כרבי אוחל' לי. כלומר אסר לי רב ביבי רבים ותחלה לי וקבעתי שמועת זו כרבי. ושמואל אסר לעולם מותרין עד שיהו בפנימית שנים ולא עירוב. ופיכך אסורין בחיטונות שותן רגל האסורה. אי' אלעוד ניו הרי הוא כרבים. ואסר. ואמרינן מאי שניא דישיראל יחיד לא אסר. הכל מאן רחוי ליה מטלטל אסורין אי ידע ריחיד הוא את ידע ואי אסר בדעתיה האי דמיטל משום (עירובין) עירב. נכרי אסורין דלא ידע. דלא ידע סברן דאמר מניה. ורובין סתם ניו לא שתיק אלא פני ומכרוו מלשון כחילה אפעה. כלומר בעיק ואוסר. אלא אונתו רשית להאי ישראל. ובין דלא פני דיעי דלא גאי ואמרי מטלטל במקום ניו הוא לפיכך אסור. אמר ר' בתים זה לפנים מה הפנימי נתון עירובו דיו. פי' כיון שדווקא כולן (על החיצונים) כאילו רשותו הן ורשות אחת הן. ור' יוחנן אמר אפי' חיצונו של פנימי. וסבר איצ'י רבבית שער הוא בית שער דשמי לא הוה בית שער דאמי אכא אחריני חוצה לו. ושמואל אלא בזמן שהן שתי חצירות ובכל חצר דר אחד. אבל שלש חצירות ובכל חצר דר אחד שפנאזא כולן (א) חלי' כ"ל כי לחמין כפלה לתקוי שנתקן ולא לעויה.

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

Table with 2 columns: בית, חצר. Rows: בית אמצעי, בית אמצעי, בית אמצעי.

בית אמצעי, בית אמצעי, בית אמצעי

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור

על שיהו שני ישראלים אסורין זה על זה דריסת רגלו לא כל שכן דלא אסרה: יודע. שהוא שם יחיד וידע שאין רגל המותרת אוקרת ולא נפקא מינה חרובה: מפעם פני. קלה אית ליה והני לא איגור